

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592528992.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Sangens Romantik og et deiligt, simpelt Cithar-Accompagnement passede forunderlig til hendes Stemme, og hele Selskabet lyttede med en ganske anden Interesse end den, der pleier at følge Dilettant-Musik. En romersk Dame raabte »*Ancora!*« og Selskabet stemmede i paa hin smigrende, bønfoldende Maade, der skiller et *da capo* Raab i en Salon fra et i Theatret. Blandt de Raabende bemærkede jeg med nogen Forundring Grev Fritz, der i dette Øieblik syntes ganske at have opgivet den tungsindige Ligegyldighed, hvormed han ellers færdedes imellem os. Friherre v. Hompesch stod ved hendes Side, straalende af en Glæde og Stolthed, som om det var ham selv, der havde sunget eller idetmindste digtet Sangen, og rakte hende paany Noderne. Jeg undte Alle den Fornøielse, de gave tilkjende! Thi foruden at jeg rigelig delte den og var henrykt over, at Hun, hvem jeg elskede, frembragte noget saa Skjønt, var Luften om mig magisk varm og duftende ved Forestillingen om, at medens de deilige, klare, romantiske Toner udgik til os Alle, vare hendes egne Tanker maaskee, rimeligvis, om end kun i Øieblikke, hos mig, fra hvem hun havde Sangen. O, at ^{*}170 faae et saadant hemmeligt Budskab, eller troe at faae det, igjennem Toner og Ord, der for alle andre Tilhørere have en anden Mening! Men medens hun gjentog Sangen, bemærkede jeg, at Grev Fritz stirrede paa hende med et Udtryk, der ikke var til at misforstaae. Han havde *glemt*. Han havde, hvad jeg ikke kunde fortænke ham i eller idetmindste ikke undres over, fundet noget Nyt, der tog hans Tanker helt og udelukkende i Beslag. Men der var tillige i dette Blik noget ubeskrivelig Fordringsfuldt og Hensynsløst - ingen Tro paa Hindring og ingen Respect for den. Knap den, der ikke elsker, men blot ynder en Kvinde, kan taale, at et saadant Blik kastes paa hende. Og vi vare i fremmed Land, mindre beskyttede og hindrede af Livets faste Sædvaner, end Selskabets Ydre skulde lade formode. Jeg mindedes hurtig, at jeg selv ingen Ret og intet Krav havde; men ei heller skulde nogen Anden gjøre et utilstedeligt Krav! Pinen, som det Blik foraarsagede mig, sagtnede ikke, før jeg kom til at tænke paa, hvilken Magt den har, der vil give sit Liv og, naar det skal være, vil tage Liv. Ad den Tankevei mødte jeg hendes Vogter, fandt ham paalidelig og blev rolig. Sangen var endt. Hr. v. Hompesch kyssede charmeret hendes Haand, uden at ane, at et Uveir trak op i faa Skridts Afstand, der først vilde hvirvle ham til Side.